

Voor Drs. P

Je kunt over je graf heen regeren, maar je kunt ook over je graf heen reageren. Dat bewijst Drs. P met zijn eigen rouwadvertentie in de krant. Het bracht mij op de gedachte hem te eren met een gedicht over de dood dat hij misschien zou hebben gewaardeerd, omdat het de speelse indringendheid heeft van zijn beste werk - denk aan zijn *Dodenrit*. Ik koos *De huurder* van Jan Greshoff (1888 - 1971).

Al wat mij gisteren werd gegeven
Om even
Mede te leven
Wordt mij heden
Of morgen
Zonder reden
Afgenomen:
Mijn zorgen
Mijn horloge (Antoine frères Besançon)
Mijn groene wollen huisjapon
Mijn dromen
Mijn ogen, neus en oren,
Schilderijen, beelden en amforen
Regenjassen
Dassen
Wandelstokken
Het frisse groen voor oude bokken
Mijn complete Henry James
En, geheel in zijn geheel, tussen Schelde en Eems
Het lieflijk plekje grond
Waar eens mijn wieg op stond

Al wat ik bloedig heb betaald
Wordt weggehaald
En het goed der burens ook:
Bezit gaat op in rook.
Zelfs waar wij trots op waren
De befaamde zielesnaren
Strakgespannen naar den aard
En beslist de moeite waard,
Wierp een schooier in de vaart.

Al mijn meubels en organen
Al mijn lachen en mijn tranen
Deze stad en de natuur
Heb ik, duur,
Alleen in huur.

Binnen korten tijd
Komt Hein hier
Als koetsier
Met een zweep en hoge hoed
En zegt tegen onze meid
Die opendoet:
Het is voor de oude man
Voor Jan,
Hij weet er van.
Bagage en kleren overbodig
Hij heeft geen tandenborstel zelfs meer nodig...

Daar gaan we dan!

FRITS ABRAHAMS

Ter voorbereiding van het 'Wadden-Zwaaien' markeert landschapskunstenaar Bruno Doedens elk waddeneiland op schaal

Met zijn allen zwaaien op ruim dertig Waddeneilanden

Landschapskunst

Met vijftienhonderd Oerolgangers verbeeldt kunstenaar Bruno Doedens op schaal de hele waddenstreek.

Door **Kester Freriks**

Meer dan vierhonderd kilometer, dat is de lengte van alle waddeneilanden op een rij, vanaf de zuidwestelijke hoek van Texel tot in Denemarken, bij het noordelijkste eiland Fanø. De Duitse wadden zitten daar tussenin.

Landschapskunstenaar Bruno Doedens projecteert momenteel het hele waddengebied met behulp van korte stokken op een uitgestrekt stuk strand op West-Terschelling. Hij gebruikt de schaal 1:1.000 en komt zo op een afstand van vierhonderd meter. Aanstaande zondag wil Doedens met vijftienhonderd mensen langs de contouren van de eilanden en de kust gaan staan. „Zij verbeelden de waddenstreek met zijn allen”, aldus Doedens. „Om vier uur 's

middags vraag ik de mensen te zwaaien. Met een camera, bevestigd aan een vlieger, wordt er een foto gemaakt.” Het eenmalige evenement heet *Wadden-Zwaaien* en vormt juist op de langste dag de afsluiting van het Oerol Festival 2015.

Volgens Doedens „tekenen” de vijftienhonderd mensen de ruim dertig waddeneiland op het lege strand. Doedens kwam op het idee toen hij ontdekte dat de meeste mensen bij de wadden vooral denken aan onze eilanden, van Texel tot Schiermonnikoog. Maar Duitse

Met een camera, bevestigd aan een vlieger, wordt er een foto gemaakt

eilanden als Borkum en Sylt en Deense als Romø en Fanø behoren er evenzeer toe als Ameland en Terschelling.

Doedens was in 2006 bedenker van een vergelijkbaar project, de zandsculptuur *Jaarringen* aan het Noordzee-strand. Met behulp van graafmachines creëerde hij in het zand een kunstwerk bestaande uit vijftientig concentrische cirkels. Op de mooiste zomerdag

van dat jaar nodigde hij tweeduizend mensen uit op de jaarringen te gaan liggen. Doedens: „Dat vereiste een strakke choreografie om die mensen keurig op rij te krijgen, hoofd aan voet aan hoofd. Vanuit een vliegtuig in de ruimte is een foto gemaakt die wereldwijd in kranten is afgedrukt. Mensen die meededen weten nog waar ze lagen en kunnen zichzelf precies aanwijzen op die foto.”

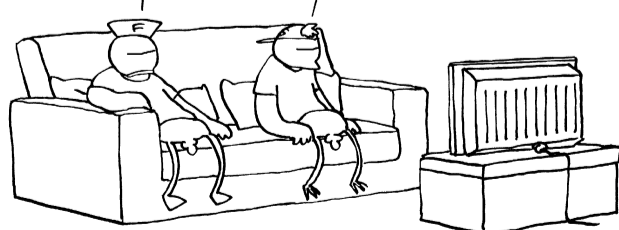
Ook nu hadden de mensen kunnen gaan liggen, maar dat vond Doedens te statisch: „Het moet een vitale foto worden en als de zon gaat schijnen, dan krijg je door de schaduwbeelden een fraai contrast.” Na het project *Jaarringen* plaatste Doedens duizenden rode pannen in het Terschellinger strandzand onder de titel *Pannenland* om duinvorming aanschouwelijk te maken: zand slaat in de luwte van de pannen neer. Vorig jaar jaar herschiep hij met behulp van wilgentenen in een driedimensionale sculptuur het schilderij *Pier en Oceaan* (1914) van Mondriaan. Het idee achter al deze projecten is eenvoudig: kunst en natuur ontmoeten elkaar.

Meezwaaien? Kom zondag om 15.30 uur naar het Groene Strand van West-Terschelling. Inl: oerol.nl, slem.org.

FOKKE & SUKKE VINDEN HET DECADENT

ZITTEN DIE VOETBAL-
VROUWEN NOU WEER
IN CANADA?

WAT IS ER
MIS MET DE
PC HOOFDSTRAAT?!

RGV

www.foksuk.nl

Online films 50 jaar ruimtewandelen

Door **Herbert Blankesteijn**

De eerste ruimtewandeling is vijftig jaar geleden en daarom brengt NASA *Suit Up* uit, een documentaire van een half uur over *extravehicular activities* (EVA's). NASA is wel zo chauvinistisch geweest de verjaardag van de tweede ruimtewandeling af te wachten, van de Amerikaan Edward White op 3 juni 1965. De eerste EVA werd namelijk ondernomen door een Rus, Alexey Leonov, op 18 maart van dat jaar. Maar dat is voor kniesoren. De beschrijving van die eerste ruimtewandeling van Leonov is komisch en griezelig tegelijk: hij moest simpelweg naar buiten en weer naar binnen. Maar intussen had hij in het

nooit eerder betreden vacuüm wel een filmcamera bij zich en was zijn luchtsluis zo krap dat het tweede deel van de opdracht maar ternauwernood lukte. Grappig is het gekis-selbis over de lengte van ruimtewandelingen, die door technische oorzaken bij de Russen anders werd berekend dan bij de Amerikanen. De film is een ware parade van ruimteveteranen, inclusief Leonov. Ze maken samen duidelijk dat ruimtewandelingen meer routine werden, maar veeleisend en gevaarlijk blijven. Toch blijkt dat wandelaars zichzelf extreem gelukkig prijzen. Zelfs collega-astronauten bekijken hen met bewondering en afgunst.

Youtube.com/NASA

IK@NRC.NL

OogApple

Mijn dochter van vier kruipt 's ochtends graag bij ons in bed, om met poeslief geknuffel het uiteindelijk voor elkaar te krijgen dat ze even filmpjes mag kijken op mijn iPad. Op een dag kruipt ze opnieuw bij ons in bed. Ik ben op dat moment hoogzwanger en liefdevol wrijft ze over mijn buik. „Mam”, zegt ze, „later als ik groot ben wil ik ook mama worden.” „Oh ja”, zeg ik vertederd, „wil je dan ook zo'n dikke buik?” Waarop mijn oogappel antwoordt: „Nee, dan wil ik ook mijn eigen iPad.”

Marieke Horn-Pennings

U kunt zelf een ikje inzenden via onze website nrc.nl/ik.